

И пакъ гледа къмъ земята, катсчели тамъ е и неговото сърдце, най милото му. Пооправилъ си смѣт-
китѣ поизтрилъ борchoветѣ, замисленъ още, но предъ
очитѣ му слънце грѣе, предъ носа му на здравецъ
мирише.

— Какъ е, Галчо? Какъ си съ земицата? —
пита председателтъ.

— А, че добре! — казва Галчо и тъпче на
едно мѣсто. — Добре. . . . А, че земята, таквозъ . . .
Божя благодать . . . Да ви поживи Господь! . .

А и селянитѣ сжщо . . . иначе го гледатъ. — Ра-
ботенъ човѣкъ — казватъ — заслужава си днитѣ,
дето Господь му е далъ.

— Нека работи, нека гледа земята — каза ни
единъ старецъ, пѣргавъ още като момъкъ, когато
си отивахме вече. — Земята е като майка. Гледашъ
ли я — откърмя те. Ние сме ѣ сукалчета . . . хе-хе!

И той жизнерадостно, като дете, се разсмѣ.
Сега виждашъ ли, драги Димчо, какъвъ е на-
родътъ ни? Хайде, довиждане.

Твой Иванъ